

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibvs A Ludovico
Maimburgo, Alijsque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

1. Concilia si Acephala sint, aut Pontifici opposita, aut ab eo non confirmata, non esse certa Spiritûs Sancti organa, nec erroris expertia, ídque testimonio Patrum, ipsiúsque Maimburgi, & rationibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

2 Dissert. III. §. I. Refelluntur Maimburgi argumenta,

5. Eutychetis error, & Concilium Chalcedonense, in quo Theodorus Cyri, & Ibas Edesse Episcopi absoluti, & quas ob causas?

6. Bellum tribus Capitulis indictum odio Eutychianorum Concilio Chalcedonensi adversantium. Vigilus consilij anceps in omnem se partem versat, fugitque Thessalonicam.

7. Concilium Constantinopolitanum. Vigilij pro tribus Capitulis constitutum, & rationes. Tria capitula in Concilio Constantinopolitano damnata, cui & Vigilus subscripsisse fertur concordie studio.

8. Causam trium Capitulorum nihil ad fidem spectasse, Gregorij, & Pelagij Pontificum, & totius ferè Occidentis testimonio, exemploque probatur, qui in causa trium capitulorum oblucri Concilio Constantinopolitano non prius destitit, quam Pontificum auctoritate vinceretur. Nec Vigilium mutatis toties sententijs errasse.

9. Honorij PP. innocentia multis modis ostenditur: ac etiam si admittas hereticum fuisse, nihil contra Pontificum auctoritatem concludi.

10. Ex Concilio Arelatensi nihil contra Pontificis auctoritatem colligi, sed multa pro illa, ubi etiam Maimburgi errores notati; & luculentissimum Zosimi Pontificis testimonium.

11. Siricij quoque Exemplum nihil contra Pontificis auctoritatem, sed pro illa potius militare.

12. Ex Gerberti Historia stabiliri potius Pontificis auctoritatem, quam everti; & quam malâ fide eam recitet Maimburgus.

I.

More suo Maimburgus prælium initurus ingenti buccinato pugnae præludit, videlicet: (a) Nunquam elapsis retrò annis in Ecclesia dubitatum esse, quin Concilio universali Pontifex subderetur: hanc unicam & veram causam esse, cur elapsis temporibus de hac questione altum silentium fuerit; id se verò factis exemplisque

(a) Maimb. Traittè Histor. fol. 197.

plisq̄ue probaturum, quibus opponere nihil possis. Sic ille ingenti pompâ verborum aures auditorum animosq̄ue captans. Cæterum quàm malè hujus Auctoris promissa rebus ipsis respondeant, floresq̄ue Autumni æmulentur colore tantùm nobiles, & fructuum steriles; jam Lector didicerit quàm plurimis experimentis, & quæ mox dicam, adhuc clariùs aperient.

Subesse Concilia Romano Pontifici in Regali Sacerdotio (a) copiosè probatum est, idque scripturæ & Conciliorum tam claris testimonijs, ut planè responderi ad ea nihil possit: nec ipse Maimburgus aliquid reperit, quòd opponeret tam evidentibus argumentis, & idèò illa omnia silentio transmissit, fugam quàm prælium malens desperatâ victoriâ; nihil eorum, quæ illic dicta sunt, repetendum duxi, sed solum quæ Maimburgus scripsit, examinabo, temporis ac verborum parcus, & unicæ veritati intentus; ergò rem ipsam aggredior.

Opponit. (b) Spiritus Sanctus est, qui in Concilijs Oecumenicis loquitur, & cui soli infallibilitatem Concilij debemus; quemadmodùm plurium ac discordium vocum concentus, & harmonia, non organis, non fistulis, sed artificii, ac Musico debetur instrumenta moderanti, & idèò in decisione ac Decretis primi Hierosolymitani Concilij hæc verba leguntur: *Visum est Spiritui Sancto & nobis.* Anima ergò Concilij est Spiritus Sanctus, atqui Pontifex Romanus subest Spiritui Sancto, ergò etiam subest Concilio, cujus voces & Decreta, sunt voces & decreta Spiritus Sancti.

12. Verum est Spiritum S. per Concilia loqui, & voces Concilij Universalis voces esse Spiritus Sancti juxta illud Christi Domini: *Non enim vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris mei, qui loquitur in vobis.* Cæterum non omne Concilium est aptum organum Spiritus Sancti, nec omnes Concilij voces sunt Spiritus Sancti; quis enim dicat Decreta Conciliorum Ariminensis, cui 400. Patres assederunt, Ephesini secundi, cui 128. Antiocheni, Basileensis, aliorumque, in in quibus toties, tam graviter erratum est, à Spiritu Sancto fluxisse? & de quibus Gregorius Nazianzenus (c) conquestus est: *Nunquam sine periculo & offensione Sacerdotum haberi Conventus, & nullius Concilij finem*

A 2

latum

(a) Regal. Sacerdot. l. 2. à f. 275. (b) Maimb. cit. cap. 17. fol. 201. (c) Gregor. Nazianz ep. 55. ad Procop.

4 Dissert. III. §. I. Refelluntur Maïmburgi argumenta.

latum, faustumque visum à se esse. Sicut ergò non omnis fistula canenti apta, ita nec omne Concilium est aptum organum loquentis Spiritus Sancti: sed illud tantùm, quod Oecumenicum est, quod legitime convocatum, approbatumque à Romano Pontifice, ut alibi probatum est. Quomodo enim erit Concilium Universale, quod integrum non est? quomodo autem integrum, cui Caput deest? integrum Templum fundamento destitutum? Integra Familia Oeconomi aut Vicarij expers? Cùm ergò Pontifex Romanus sit Caput, fundamentum, & Paterfamilias Ecclesiae; tam non potest sine illo, ejusque assensu Concilium dici Universale, legitimum, integrumque, quàm non potest exercitus sine Duce, domus sine fundamento, familia sine Oeconomo integra dici. Apparuitque id ipsum in prima Illa Synodo Hierosolymitana, quam merito exemplar omnium aliarum dicas; in qua licet omnes Spiritu Sancto abundarent, non prius tamen vox Spiritus Sancti audita, aut contentiones pacatae, quae Sanctos Antistites agitabant, quàm Petro sententiam praeloquente, ac viam Spiritui Sancto parante.

Audi sacrum textum. (a) *Conveneruntque Apostoli & seniores videre de hoc verbo: (b) Cùm autem magna conquisitio fieret, surgens Petrus dixit ad eos: quid tentatis DEUM imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque Patres nostri, neque nos portare potuimus? Tacuit autem omnis multitudo. Ubi vides prius Concilium varijs opinionibus agitarum esse, quàm Petrus loqueretur: postea eo sententiam proferente, lite jam velut finita, omnium silentium esse consecutum. Hæc etiam causa fuit, ut sæpè à Patribus dictum sit, nullum valere Concilium, nullòsque Canones præter Romani Pontificis auctoritatem sanciri posse; quia videlicet credebant Patres, ut animam in corpore capitis experte mutam esse; ita nec Spiritum Sanctum in Concilij loqui, nisi per caput Ecclesiae, quod est Romanus Pontifex. Audi eorum verba. Patres Concilij Romani sub Damaso PP. (c) *Numerus Episcoporum, qui erant Arimini congregati, præjudicij vim habere non debet, præsertim cum formula illa composita sit, neque Episcopo Romano, cujus sententia ante omnia expectanda erat, nec Vincentio, neque alijs consentientibus. Et Gelasius I. Cognoscant igitur illud secundum scripturas sanctas, traditionemque Majorum, secundam**

Ca-

(a) Actorum 15. (b) Patres Concil. Roman. Anno 359. (c) S. Gelasius Tom. 9 de Anath. Vinc. ab init. T. 2. Concil. Obijt Anno 496.

Canones regulasque Ecclesia, pro fide communi & veritate Catholica & Apostolica, pro qua hanc fieri Sedes Apostolica delegavit, factamque firmavit, à tota Ecclesia indubitanter recipi (loquitur de Synodo Chalcedonenfi) alia autem, quæ illic prolata sunt, vel potiùs ventulata, quæ Sedes Apostolica gerenda nullatenus delegavit, mox à Vicarijs Sedis Apostolica contradicta manifestum est. &c. Ubi vides illa tantùm ab Ecclesia recipi Concilia, quæ & quatenus à Sede Romana sunt approbata, quæ verò & quatenus approbata & confirmata non sunt, nec in Ecclesia recipi oportere.

Nicolaus I. (a) Denique in Universalibus Synodis quid ratum, vel quid prorsus acceptum, nisi quod Sedes B. Petri probavit, ut ipsi scitis: sicut e contrario, quod ipsa sola reprobavit, hoc solummodo constat hæcenus reprobatum. Et S. Leo IX. (b) Non lateat vos, non debere præter sententiam Romani Pontificis Universalis Concilium celebrari, aut Episcopos damnari, vel deponi; quia etsi licet examinare, definitivam tamen dare sententiam absque consultu Romani Pontificis non licet dare, quod in sacris Canonibus statutum potestis invenire. Scilicet, quia omnium Ecclesiarum Majores & difficiliore cause per sanctam Sedem definiendæ sunt. Socrates (c) de Concilio Antiocheno loquens: Julius Romanus Episcopus neutiquam aderat, nec quemquam, qui ejus locum suppleret, ed misit, cum Canon Ecclesiasticus habeat, non oportere absque sententia Romani Pontificis Decreta Ecclesijs sanciri. Et infra: (d) Julius Episcopus, ijs qui Antiochia convenerant, per literas respondit, eos contra Ecclesie canones egisse, cum Canon Ecclesiasticus vetet, ne Decreta absque sententia Episcopi Romani Ecclesijs sanciantur. Et Sozomenus: (e) Lex est ad Sacerdotij dignitatem spectans, quæ pronuntiat acta illa irrita esse, quæ præter sententiam Episcopi Romani constituuntur. Si ergo ex Sanctorum Patrum, Canonumque sententia, quæ in Concilijs statuuntur, nisi à Romano Pontifice approbentur, irrita & nulla sunt, nec recipi ab Ecclesia debent; necessariò sequitur, ut Concilium Pontifice destitutum, aut quod pejus est, Pontifici oppositum, non esse Spiritus Sancti organum, sed falli & errare posse; quæ enim sint voces & organa Spiritus Sancti, quæ irrita, quæ nulla sunt, quæ Sacris Canonibus adversa & prohibita, quæ recipi in Ecclesia non debent, quæ improbari possunt, quæque ultimam & definitivam sententiam expectant Romani Pontificis? Sic enim Patres loquuntur. Non ergo loquitur Spiritus Sanctus per

A 3 Con-

(a) Nicolaus I. PP. epist. 7. (b) S. Leo IX. ep. 4. Obijt Anno 1054. (c) Socrates lib. 2. hist. Eccles. c. 5. (d) Idem c. 13. (e) Sozom. lib. 2. c. 9.

Concilium Acephalum, & capitetruncatum, quale est, quod Pontifici aut opponitur, aut auctoritate illius & assensu caret. Errat ergo Maimburgus, cum scribit: (a) *Romanos Pontifices, cum Decreta Conciliorum confirmant, nihil aliud agere, quam ut votum suum & suffragium apponant, eadem omnino ratione, quâ alij Episcopi qui Concilijs interfunt, quique Concilio superiores utique non sunt: dicuntur tamen acta Concilij confirmare, cum illis subscribunt, suumque calculum addunt.* Sed ex productis supra testimonijs, quis non videt, quantum intersit inter confirmationem Romani Pontificis, aliorumque Episcoporum? si enim Romani Pontificis assensus & confirmatio æquè ac unius ex alijs Episcopis, non est absolute necessaria, cur ergo Patres, ipsique Canones toties reperunt, irrita, cassa esse Concilia, sacrisque Canonibus adversa, & prohibita, quæ neque recipi in Ecclesia debeant, nisi accesserit Pontificis confirmatio? quomodo irrita? quomodo cassa, si nihil necessarium illis desit? quod si confirmatio Pontificis nihil habet supra aliorum Episcoporum confirmationem, ergo dicentur cassa, irrita, prohibita, improbara Concilia, quibus votum unius aut alterius Episcopi, Tholosani v. g. aut Salisburgensis, aut Viennensis, aut Antiocheni non accesserit; quæ omnia & absurdissima sunt, & in Patribus, sacrisque Canonibus nunquam lecta, nunquam audita. Vides in quæ absurda animus ruat semel alienis affectibus tinctus, occupatusque, & veritati oclusus. Ergo antè Pontificis assensum imperfecta Concilia, nec satis certa, quæ in illis decreta sunt: idque ex principijs à Gallis & Maimburgo admissis omnino consequitur. Faretur enim in Tractatu historico de prærogativis Ecclesiæ Romanæ: (b) *Pontificis partes & munus esse, ut iudicium & sententiam ferat in causis majoribus, & fidem ac mores spectantibus; quod his verbis Gallicè expressit: C'est à lui de juger des causes majeures, comme sont celles, qui regardent la foy, & qui sont ambiguës, le costumes Universales, &c. dont le jugement lui appartient, & lui doit estre rapporté, &c.* Si ita est, & toties à Patribus inculcatur, ergo Summi Pontifices, cum Concilia confirmant, in quibus maximæ tantum causæ fidei morumque agitantur; non solum id agunt, quod reliqui Episcopi, hoc est, nudum suffragium & votum ferunt; (id enim non esset ulla prærogativa Pontificis Romani, cum ad singulos Episcopos pertineat) sed in-

(a) Maimb. Traitté histor. ch. 27. f. 209. (b) Maimb. Traitté histor. ch. 5. f. 64

super ultimum iudicium & sententiam dicunt, aded ut *probare aut improbare possint* à Concilijs Universalibus decreta, ut Nicolaus primus loquitur. Nec tamen frustra sunt Concilia: cum enim ad fidem stabiliendam, hæresesque debellandas, non sufficiat decernere, quid credendum sit, sed oporteat insuper rationes credendi in medium proferre, scripturas explicare, quæ ab hæreticis opponuntur, revincere, & manifestæ falsitatis arguere, quodque præcipuum est, de remedijs cogitare, quibus & infecti sanentur, & ad sanos pestis haud perveniat; quis non videt hæc omnia longè copiosius, rutiúsque à Concilio obtineri, ubi ex toto Catholico orbe Patres doctrinâ, pietate, ac experienciâ præcipui conveniunt, quàm à solo Romano Pontifice? nam & duo oculi plùs uno vident; & stellæ, quamvis à sole radientur, & hic solus etiam sine illis diem efficiat; habent tamen suos ac proprios influxus, quibus adjuvant solem, redduntque potentiorum Orbi gubernandò: hoc ergò Patres Pontifici, quod stellæ soli; lucent, juvantque, sed diem non reddunt.

Dices, Concilio Constantinopolitano primo nec per se, nec per Legatos Damasus Pontifex præfedit, & tamen pro Oecumenico & legitimo habitum est; ergò approbatio Pontificis non est Concilio necessaria.

Resp. Non interfuit quidem Damasus illi Concilio, quippe qui eodem tempore Synodum Romæ collegerat, ad quam & Orientales Episcopos evocavit; sed tamen certum est approbasse, & confirmasse, quæ in hac Synodo contra Arianos decreta sunt, id enim expressè Phorius testatur libello de septem Synodis, & S. Gregorius M. l. 6. epist. 125. ubi scribit: *Non omnes ejus Concilij canones receptos à Romana Ecclesia esse: Canones, inquit, Constantinopolitani Concilij Eudokianos damnant; sed quis fuerit eorum auctor Eudoxis, minime ostendunt. Romana autem Ecclesia eosdem canones, vel gesta Synodi illius, hætenus non habet, nec accipit, in hoc autem eandem Synodum accepit, quod est per eam contra Macedonianos definitum.* Hic Gregorius apertè testatur, non omnes illius Concilij canones à Romana Ecclesia receptos esse; supponitque penes Romanam Ecclesiam esse, quos Conciliorum Canones prober, improbèque: quomodo ergò major Concilij, quàm Pontificis auctoritas, si penes istum est Conciliorum canones alios falsi damnare, & rursus omnes

omnes examini subdere, an vero, an falso consentiant? planè non est hoc Concilio subdi, sed præesse, nec obsequi, sed imperare.

At, inquit Maimburgus: (a) *Si Decreta in Concilijs sancita nec certa sunt, nec vires habent, nisi post Romani Pontificis sententiam? ergò huius arbitrio steterit, utrum ad fidem aliquid pertineat: & si decretis Nicæni Concilij Silvester Papa abnuisset, ergò & Ariani hæretici non essent, & eorum errores æquè ac alias opiniones amplecti impudè ac sine culpa licuisset, qua omnia absurdissima sunt, & à nemine concessa.*

Resp. Si aliquid roboris huic argumento insit, non minùs Concilij auctoritatem, quàm Pontificis evertit. Quæro enim si Concilium Nicænum decrevisset, filium non esse æqualem Patri; an idèd pro vero haberi id debuisset? aut ante Concilij decreta liberum erat Divinitatem filio adimere? aut Arius nisi post Concilij sententiam hæreticus non fuit? quòd si dicas: hypothèsim illam esse impossibilem, & ut in scholis loquimur, de subjecto non supponente; neque enim Concilium errare posse, aut aliquid contra veritatem in scripturis revelatam definire; & Arium quidem, aliòsque hæreticos etiam ante Concilij sententiam fuisse, quippe qui veritati in scripturis expressæ, agnitæque oblectarentur, nec iudicio Ecclesiæ submitti vellent. Alios verò & pleròsque errasse quidem, non tamen ante Concilij sententiam hæreticos dici potuisse, cum parati essent veritatem admittere, si docerentur. Hæc igitur si tu dicas in favorem Concilij, ego multò magis, majorique jure in favorem dicam Pontificis, ejusque Confirmationis; Pontifici enim, non Concilio dictum: *Super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam.* Pontifici: *Tibi dabo claves regni Cælorum.* Pontifici: *Ego pro te rogabo, ut non deficiat fides tua.* Pontifici denique, non Concilio: *Pasce oves meas.* Cum ergò toties in scripturis habeamus Ecclesiam Pontifici regendam, docendamque; commissam esse: nunquam verò Pontificem Concilio aut Ecclesiæ regendum, pascendumque: cur non malis id dicere, quod scriptura dicit; quàm dicere, quod nunquam & nullibi dicit? Præfertim quia si Pontificis confirmationem removeas, unde constabit Concilium aliquod Universale & legitimum fuisse? unde vota libera non metu, non fraude, non pretio extorta, non ambitione aut contra æquitatem corrupta, ut in Concilijs Ariminensi, Ephesino,

Con-

(a) Maimb. Traittè hist. ch. 17. fol. 209.

Constantinopolitano, ac etiam Chalcedonensi, & Basileensi evenit? Quis me certum firmumque reddet, non æquè alia concilia errasse, aut erratura, si errarunt illa tot, tamque egregijs Patribus florentia? an credam historicis Concilium aliquod Universale & legitimum fuisse scribentibus? quasi verò errantibus Concilijs, & tot Patrum cohortibus unus alterque historicus errorum sit expers: aut fides mea, quæ Divina & certa esse debet, ac etiam, si oporteat, morte fancienda, ex unius aut alterius historici narratione pendeat. At Ecclesia Concilium recipit, & idèd legitimum ac Universale esse constat. Imò ut Ecclesia recipere teneretur, oportuit prius constare legitimum & Universale fuisse, unde autem id constabit, si Pontificis Romani auctoritatem & confirmationem submoveas? Deinde Ecclesia non solum recipit decreta, canonésque Conciliorum Universalium, sed etiam particularium, imò privatorum subinde Doctorum, non ergò sequitur Concilium legitimum & universale fuisse, quia ab Ecclesia receptum est. Patet ergò ex hætenus dictis, cum Pontifex confirmat, eam confirmationem non honorariam esse, aut aliorum Episcoporum Confirmationi parem, sed omninò & absolutè necessariam.

II. *Opponitur 2.* S. Leo Magnus, quamvis opinionem Eutychetis hæresis damnasset, & duas in Christo naturas litteris ad Flavianum Patriarcham datis egregiè asseruisset, permisit tamen eandem Eutychetis causam in Concilio Episcoporum examinari tanquam in *pleniore iudicio*; imò ad Theodoretum scribens, sibi gratulatur, suam de duabus naturis sententiam à Concilio confirmatam, totòque Orbe receptam esse: sic enim in litteris ad Flavianum scribit: *Quia piè ac religiosè Christianissimus Imperator haberi voluit Episcopale Concilium, ut pleniore iudicio error aboleri possit.* Agnoscit ergò Leo Papa iudicium Concilij esse plenius & superius iudicio & sententiâ Concilij, sicque majorem hujus auctoritatem, quam illius esse. Idem S. Pontifex epistolâ ad Flavianum: (b) *Gloriamur, inquit, in Domino, qui nullum nos in nostris fratribus desiderium sentire permisit, sed quæ nostro prius ministerio desinierat, universa fraternitatis firmavit assensu, ut verè à se prodijisse ostenderet, quod prius ab omnium sede firmatum totius orbis iudicium recepisset.*

B rum

(a) Maimb. Traittè hist. ch. 18. fol. 213. (b) S. Leo epist. ad Flavian. 16.